

er viist en saadan Lemfældighed, at man aldeles ikke skulde tro, at de Foranstaltninger, der bleve truffene, vare Resultatet af den samme Lov. Jeg kunde derfor ønske, at der kunde gives saadanne almindelige Regler, hvorefter der kunde gaas frem, saa at de forskjellige Egne dog kunde blive behandlede nogenledes ens af de forskellige Myndigheder. Jeg kunde ogsaa ønske, at det blev aldeles tydeligt bestemt enten i et saadant Reglement eller i selve Loven, hvorledes det Paabud skal forstås, at Hundene skulde holdes forsvarelig indelukkede. Er en Hund forsvarelig indelukketh, naar jeg har den gaaende i min Dagligstue? Der er Mange, der paaftaa det, og jeg har selv været af den Mening; min Hund gif i min Stue, den kom ikke ud af den og gjorde heller ingen Fortræd, men Mange troede, at det var ulovligt. Ligeledes, naar det hedder, at Hunden skal være lænket, skal den saa være lænket til en fast Gjenstand, eller er den lænket, naar jeg spadserer med den og holder Lænken i min Haand? Derom kan der jo være megen Tvivl. Vi have haft det Tilfælde oppe hos os, at en Mand gif med sin Hund og holdt den i Lænken; Hunden blev tagen fra ham, og han blev idømt en Mulkt af 30 Kr. Jeg vil slet ikke sige, om det var i Strid eller i Overensstemmelse med den gjældende Lov; kun saa meget vil jeg sige, at denne Underrettskjendelse blev appelleret til Overretten, og denne frifandt Bedkommende. Sagen er nu appelleret til Højesteret, for at man kan faae dette Spørgsmaal afgjort, men det viser jo, at der selv hos meget sagkyndige Folk kan være Tvivl om den rette Fortolkning. Jeg vilde derfor, da det jo lader til, at der maatte bliiver foretaget nogen Forandring i det foreliggende Forslag, meget ønske, at saadanne Punkter ogsaa maatte komme med under Overveieelse.

Jessen: Jeg begjærede Ordet i Anledning af min ærede Vens Udtalelse om, at det var ønskeligt at faae Reglementer for, hvorledes Politimesteren skulde forholde sig i de forskellige mødende Tilfælde. Jeg er af den Mening, at jo færre Reglementer og Instruktionsman i den Henseende har, desto bedre vil man kunne komme til en Afgjørelse af de forskellige Tilfælde. Saadanne Instruktions og Reglementer ere ligesaa ofte et Vaand paa at handle fornuftigt i det givne Tilfælde, som de kunne være en Vættelse i Henseende til at tage Ansvar for bort fra den Bedkommende. — Det forekommer mig iøvrigt, at Forhandlingerne have haft det Udsæende, som om man nu i Anledning af denne Lov vilde have en

Revision af de givne Bestemmelser om Hundeholdet og om Afgiften af Hundeholdet; men det forekommer mig ikke, at dette Lovforslag giver nogen Anledning dertil. Det forekommer mig, at, dersom man vilde gaa videre frem paa den Vej og navnlig, som min ærede Ven til Højre (Kier) har yttret, vilde i Anledning af denne Lov foretage en Slags Kodifikation, saa vilde man rimeligvis slet ingen Lov faae, saa vilde man vistnok slippe denne Lov, som jeg anser for høist nødvendig, ud af Hænderne. Det forekommer mig, at denne Lov har to ganske simple Foranstaltninger for Die og ikke Andet, nemlig den ene, — om hvis Rigtighed der neppe kan være Tvivl, — at Ministeren bør have den Bemyndigelse, som han nu savner, til at forbyde Indførelsen af Hunde fra fremmede Steder, og den anden, ophæve den Vanskelighed, som er forbunden med, at de Forbud, Amtmændene kunne udstede, kun naae til Amtets Grændser. Videre Diemed synes jeg ikke denne Lov bør have, og jeg frygter meget for, at, dersom vi ville komme ind paa at diskutere og forsøge paa at faae en Revision af de gjældende Bestemmelser om Hundehold og Hundeaagift, saa vil der fremkomme mange Ønsker, hvoriblandt jeg ogsaa har mine, navnlig lige overfor Hundeholdet i Kjøbstæderne, som jeg antager helst burde rent forbydes, og jeg tror, at man derved vil komme ind paa en Vej, der let kunde føre til, at man slet ikke fik denne Lov, som det nu er Hensigten at faae udstedt. Jeg vil derfor for mit Bedkommende tillade mig at anbefale, at Loven bliver vedtagen, som den foreligger. — Naar jeg skulde gjøre en enkelt Bemærkning, saa er det ved § 3, hvor der er fastsat, at Bøder ikke kunne idømmes af ringere Størrelse end 10 Kr. Det forekommer mig nemlig i det Hele, at man med Hensyn til Fastkættelsen af Bøder hellere bør sætte Grændsen ved et Maximum end ved et Minimum, idet en hvilken som helst Forseelse kan ske under saadanne Forhold og være af en saa usigelig ringe Betydning, at man vil føle, at det kunde være for haardt at anvende just en Bøde af 10 Kr. Jeg lægger iøvrigt imidlertid ikke særdeles megen Vægt paa dette Punkt, og jeg stiller mig altsaa paa det Standpunkt, at jeg foreslaar at tage Loven, som den foreligger.

Kier: Jeg vilde blot tillade mig en kort Bemærkning for at forebygge, at den Misforstaaelse, der fremkom fra den ærede sidste Læser, skulde udbrede sig videre. Jeg har for mit Bedkommende ikke talt om en Kodifikation eller Revision af den Masse Bestemmelser, der findes i vor